

му държане и казватъ на Ст. Кьосевъ, учителъ въ селото, да съобщи това на Яворова. „При една разходка му обадохъ намѣрението на търговцитѣ (да поискатъ уволнението му, задето дружи съ „пияници-чужденци“). Той съ единъ жестъ и тонъ, който ме изненада, понеже го знаехъ само тихъ и свѣнливъ, ме пресѣче съ думитѣ: „Азъ не позволявамъ на никого да се мѣси въ живота ми. По-вече по това не ми говори“.

Разказаното е много характерно: кроткиятъ и плахиятъ Яворовъ веднага е ставалъ другъ, щомъ е имало опасностъ да се изложи онова, което му е било най-скъпо — достойнството му. Това добре се забелязва въ доблестното му държане презъ време на „пленничеството“ му отъ върховистската чета и въ разпратата му съ Сандански.

Постоянната му сдържаностъ не изключва пристѣпнитѣ на буенъ гнѣвъ, че и ожесточение, каквито показва презъ време на сражението („Едно сражение“) спрямо селянитѣ и кмета и въ „Невеселъ край“ къмъ стареца-чудакъ („Хайдушки копнения“). За такова гнѣвно избухване разказва Ал. Паскалевъ. Следъ като Яворовъ прочелъ статията на Боянъ Пеневъ въ „Съвременна мисъл“ за първата му драма, Паскалевъ (редакторъ на списанието) билъ посрещнатъ съ градушка отъ укори, но на другия день Яворовъ, разкаянъ, го търси и му се извинява.

Скритото му честолюбие и изобщо субективната му природа сж му прѣчили да се сближи по-тѣсно съ Пенча Славейковъ и д-ръ Кръстевъ. „Отношението му къмъ Пенчо Славейковъ, пише Ал. Паскалевъ, имаше по-другъ характеръ. Въ него се примѣсваше по-вече чув-